

• VRAŽEDNÝ OXFORD •

Osudová posedlost

Faith Martin

Trudy otevřela pusu dokořán, když pohlédla na onen dům na okraji malebné vesnice Hampton Poyle, té farmářské oblasti. Byla to obří, elegantní budova z kamene v georgiánském stylu, trůnící uprostřed pečlivě udržovaných pozemků.

„Jak si taky jinde žijou, co?“ ozval se Rodney Broadstairs ze sedadla spolujezdce. Seržant O’Grady se za volantem služebního vozu pousmál.

„Tady si radši dávej pozor na jazyk, hochu,“ napomenul ho. „Takže, mladý pán podle všeho zas někde jezdí na koni, ale prý slíbil, že bude kolem desáté zpátky. A ty se ho budeš držet jako klíště, Rode, zvlášt v poledne. Ty, Trudy, zajdeš do kuchyně a promluvíš si s personálem. Zkus vyzvědět, co se o té rodině povídá. My musíme nejen zjistit, kdo ty dopisy posílá, ale taky důvod, proč se na sira Marcuse a jeho rodinu zaměřil. Nějaký tu být musí. Jasně?“

„Ano, seržante,“ reagovala Trudy nadšeně.

Konečně se směla zapojit do vyšetřování skutečného případu!

Jonathan McGillicuddy projel velkou osadou jménem Kidlington a zastavil pod rozložitým, holým bukem. Pozemek, na němž právě pracoval, patřil k viktoriánské usedlosti nad Oxfordským kanálem, jejíž majitelé trávili zimu ve své vile na Barbadosu. Dům koupili teprve nedávno a nechali Jona-

thanovi detailní plán pro novou zahradu, k němuž patřila i likvidace starého sadu a zřízení velkého jezírka.

Jonathan z auta vyložil nářadí, tedy rýč a různé druhy pil, a začal ho nosit přerostlou zeleninovou zahradou za domem na zadní okraj pozemku, kde byl starý sad. Cestou si pobrukoval poslední hit Rického Valance.

Že byl dům zrovna prázdný, bylo dobré jen zčásti. Nemusel mít obavy, že mu budou klienti neustále koukat přes rameno, jestli se neulívá, anebo věčně měnit svoje plány. Na druhou stranu si nemohl zaběhnout na toaletu do přízemí nebo se v kuchyni zahřát trochou čaje či polévky.

Když složil nářadí pod prvním z křivolakých, většinou nemocných stromů, jehož větve se dotýkaly země, zadíval se na hodinky. Bylo něco málo po deváté.

Robby Dix, kluk, kterého si občas najímal na výpomoc s těžkou prací, měl ten den jinou zakázku. Jonathan si však nestěžoval, o samotě pracoval docela rád.

Když se pustil do řezání jedné z větví, pohnul se u zdi zahrady poblíž domu stín člověka, co ho sledoval už v Cowley. Ukrytý v temném oblouku té zdi se právě zadíval k sadu.

Bylo sychravo a nad vysokou, vlhkou trávou se zvedala mlha. Dům měl sice sousedy po obou stranách, ale jeho pozemek byl rozlehlý a ticho panovalo i na ulici za zdí. Za tak chladného, lezavého dne se nikdo nevydal ani venčit psa.

Což byla výhoda.

Postava se přesunula do ještě hlubšího stínu starého jmelí, rostoucího v koutě zahrady. Nebývale trpělivý voyeur měl ještě tři hodiny času. Ne že by musel čekat až do oběda, na tom skutečně tolik nezáleží, že? usmál se pro sebe. *Pokud ale něco stojí za námahu, má se to udělat pořádně.*

* * *

Trudy spolkla poslední sousto ovocného dortu Dundee a usmála se na kuchařku. „Moc dobré, paní Rogersová, ale víc se do mě nevejde.“ Poplácala se po plochem bříše. Už dvě hodiny si podle seržantova rozkazu povídala se členy personálu a skamarádila se s dívkami jménem Milly a Phyllis, které se říkalo Phil. Obě byly jen o něco málo starší než Trudy a mnohem víc

než debaty o rodině, pro niž pracovaly, je zajímalo, jaké je být policistkou. Trudy se ale nevzdávala a brzy věděla o domácnosti Deeringových víc než sir Marcus sám.

Zjistila například, že lady Deeringová začíná být závislá na hazardu, ale svůj návyk před manželem tají. Nebo to, že jejich syn Anthony je všemi hýčkaný, v očích rodičů téměř bezchybný, ale Milly i Phil se před ním musejí mít na pozoru. Dobře vypadající mladík má prý dojem, že ho bohatství a titul opravňuje ke všemu.

Trudy se pousmála a prohodila, že se tak podle ní chová většina mužů.

Řeč se hned stočila na sira Marcuse, který prý býval spíš snob než sukničkář. „Někdy je příšerně namyšlený,“ stěžovala si Milly. „Možná i proto, že není opravdový šlechtic, ten titul má jen, že je průmyslový baron nebo tak něco. Ale je na to citlivý, víte? Má dojem, že se na něj ve společnosti praví lordi dívají svrchu, i když je jim to většinou naprosto fuk.“

„Jestli je něco štve, tak spíš to, že má víc peněz než oni, a tak závidějí,“ příkyvovala Phil a zdálo se, že tím o vyšší vrstvě sdělila v podstatě to hlavní.

To jsou sice moc zajímavé věci, pomyslela si pak Trudy, když listovala poznámkami, jen netušila, jak by to seržantovi pomohlo s vyšetřováním.

To ale jako mladá policistka v zácvičku přece neposoudí.

„A tady máme drahého synáčka a dědice panství,“ prohodila Phyllis a natáčela krk k oknu. Vysloužila si za to odmítavý pohled od mnohem uvážlivější kuchařky. „No, slyším přece jeho koně,“ zahihňala se Phyllis.

Trudy chtěla dotyčného vidět na vlastní oči, a tak rychle vstala. „Tak to je ode mě zatím všechno,“ rozloučila se zdvořile, „díky za váš čas.“

„Doufám, že toho nechutného anonyma brzo najdete,“ dodala kuchařka s jistou úzkostí v hlase.

Všechny služebné si všimly, že s jejich zaměstnavatelem není něco v pořádku – že je v poslední době podrážděný –, ale to, že dostává dopisy, v nichž někdo vyhrožuje jeho synovi, je upřímně šokovalo. Žádná ovšem neměla ponětí, kdo by za tím mohl stát. Nevěděly ani o žádných vážných prohřešcích z minulosti sira Marcuse, kvůli nimž by se mu někdo chtěl mstít.

To pro policii nebylo zvlášť povzbudivé, ale Trudy už vzrušeně běžela ven z kuchyně.

Přesně o půl jedenácté sesedal u stáji za domem z krásného černého koně mladý muž, k němuž se blížil Rodney Broadstairs.

Trudy byla skrz na skrz městske děvče a o koních nevěděla nic, výjimečně zvíře ale rozeznala na první pohled. Anthony Deering si stáhl přilbu, podal uzdu dívce ze stájí a Trudy napadlo, že nejen ten kůň stojí za pohled.

Když se přiblížila, všimla si, že je zhruba stejně vysoký jako ona, má husté hnědé vlasy a velké zelené oči. Oblečený v jezdeckých kalhotách a saku vyhlížel jako pravý mladý lord, s nímž se už musí počítat.

Přejel po ní potěšeným pohledem, což jí hned připomnělo Phyllisino varování: „Ten je schopný vás hned štípnout do zadku, když mu dovolíte se přiblížit.“

Trudy se pousmála při představě, jak zábavné by bylo zatknout hezkého lorda za urážku policisty, kdyby si něco takového dovolil.

„No, začíná to být příjemnější,“ ozval se Anthony a usmál se na ni. „Vy mě taky budete hlídat před tím nechutným anonymem?“

„Ne, pane,“ odpověděl za ni Rodney a šlehl po Trudy očima. „Konstábl Love-dayová se právě chystá vyslechnout vaši matku.“

Trudy narážku pochopila, krátce přikývla a vydala se k zadní části domu, kde v zimní zahradě, jak věděla, hovořil seržant O'Grady s manželý Deeringovými.

Do dvanácté zbývalo deset minut.

Do proskleného salonku orientovaného na jih vedlo dvojitě francouzské okno. Trudy zakleपालa, ale když jí otevřeli, neustále myslela na to, co prožívá Anthony Deering.

Pohlédla na hodinky – osm minut do dvanácté.

Ten mladý muž se sice tvářil, že onu hrozbu nebere vážně – jako ostatně nikdo z přítomných –, jisté napětí ale cítit musel, nebo ne? Pokud vám někdo tajemný vyhrožuje, že vás úderem dvanácté sprovedí ze světa, jistě vás z toho bude aspoň mrazit v zádech.

Situace jí v mnoha směrech připomínala film *V pravé poledne*. Ona se seržantem a Rodneyem také úzkostlivě sledovali hodiny, jako by se mělo přihodit něco děsivého. Jenže Anthony Deering nebyl žádný Gary Cooper a rozhodně nemusel nějakému pistolníkovi čelit sám.

I tak si v skrytu duše musel dělat starosti, usoudila znovu Trudy. Jeho rodiče byli rozhodně jako na trní. Lady Deeringová, vysoká štíhlá žena s podlouhlou tváří, netrpělivě přecházela po místnosti a její muž předstíral, že je začtený do novin. Seržant O'Grady se na Trudy nepatrně usmál, když vešla, a pak se znovu zadíval na široká pole, prostírající se za domem.

Trudy se opět mrkla na hodinky – nemohla si pomoci. Necelých pět minut do dvanácté.

Bylo vážně možné, aby tam venku někdo vyčkával a sledoval je? Mohl snad vymyslet způsob, jak mladého Deeringa ohrozit pod policejní ochranou? Maskoval se tam třeba, jako to dělají lovci? Nebo ho napadlo, že hrubá síla bude nejlepší, a chystá se vrazit dovnitř a začít střílet?

Z myšlenky na podobné krveprolití jí nebylo dobře a doufala, že kdyby se něco tak zlého přihodilo, ty ženy budou mít dost rozumu a zůstanou schované v kuchyni.

Tomu ale ve skutečnosti nikdo nevěřil. Inspektor Jennings, seržant i Broadstairs nepochybovali o tom, že jsou to jen plané hrozby. Což Trudy uklidňovalo, i když jistě nebyla jediná, kdo měl nervy napnuté.

Pak za dveřmi zaslechla Rodneyho hlas a Anthonyho, jak mu odpovídá. Hned nato oba muži vešli do zimní zahrady.

Sir Marcus vzhlédl od novin a přikývl. „Pojď se posadit vedle mě, Anthony. Nechal jsem ti křížovku.“ Vytáhl příslušnou část novin a spolu s perem ji podal synovi. Ten ji poslušně přijal.

„Tak dobrá,“ odpověděl rázně a usmál se. „Ale pět minut po dvanácté si skočím do kuchyně na oběd a odpoledne vyrazím do Oxfordu. Chci stihnout odpolední představení v kině.“

Marcus se zamračil. „To bys ale neměl.“

Anthony si teatrálně povzdychl. Převlékl se z jezdeckého obleku a teď měl na sobě tvídové sako a tmavošedé flanelové kalhoty. „Ale no tak! Ten cvok přece slíbil, že mě oddělá v poledne. Pak už to zas bude dobré. Proč by jinak určil tak přesný čas, kdyby se ho nechtěl držet? Nedávalo by to smysl. Buď se tedy něco stane v poledne, nebo vůbec ne.“

„To ti přece nikdo nezaručí,“ odmítl Marcus s mručením synovu podivnou logiku.

„V životě není jisté nic, jak už dobře víš,“ opáčil synátor. „No tak, starouši, přece nečekáš, že budu už napořád zavřený doma,“ dobíral si otce. „Vzmuž se, vždyť je to jen nějaký blázen, co se nás snaží vyděsit. Nic se nestane.“

Sir Marcus si povzdychl a zvedl hlavu k nástěnným hodinám. Zbývaly čtyři minuty.

* * *

Jonathan McGillicuddy se narovnal a zapřel se dlaněmi o bolavá záda v kříži. Ještě hodinku a pak si udělá přestávku. Skočí si do auta pro sendviče a láhev s čajem.

Popadl pilu a sehnul se k silné, pokroucené větvi ohnuté až k zemi. Navzdory lezavému chladu už se při práci slušně zpotil.

Nezaslechl kroky za zády, které přidusila vlhká tráva a přehlušil zvuk pily, a neměl tedy tušení, že v sadu není sám.

Zaslechl jen vzdálený zvuk kostelního zvonu z vesnice, jak začíná odbíjet poledne.

To byla poslední věc, kterou slyšel.

Lady Deeringová se hlasitě rozesmála. Stojací hodiny v hale naposled odbily a v domě na moment zavládlo tíživé ticho.

I Trudy měla chuť se zahihňat. Opravdu uvěřila představě, že by tam náhle někdo vtrhl a začal po nich pálit? Teď se za své obavy trochu styděla.

Anthony Deering zvedl hlavu od téměř dokončené křížovky a zazubil se na matku. „Už se cítíš líp?“

„Mnohem líp,“ přikývla paní Martha.

„Vidíš, tati...“ obrátil se k otci. „Říkal jsem, že se nic nestane!“

V šest hodin, když se docela setmělo, si Mavis McGillicuddyová začala dělat starosti. Jonathan se takhle pozdě z práce nevracel. Už dvě hodiny je tma, kde proboha vězí?

V devět večer zaskočila k sousedce a požádala ji, jestli by u nich chvíli nepočkala kvůli Marii. Děvče se s váháním odebralo do postele, ale Mavis napadlo, že by si vnučka ještě mohla vzpomenout, že se chce napít, a zjistila by, že je dům prázdný.

I ona čekala, že se otec vrátí a přečte jí jako obvykle něco před spaním. Vysvětlení, že nejspíš zašel s kamarády do místní hospody, příliš nevěřila.

Seržant, co měl službu na policejní stanici, pak Mavis trpělivě vyslechl, ale také prohlásil, že se syn určitě zapomněl někde na pivu, přesně jak řekla vnučce, a že je na paniku příliš brzy. Teprve když Mavis opakovala, že to ještě nikdy neudělal, slíbil jí seržant, že ověří, že nedošlo k nehodě, kde by

figurovala synova dodávka. Spíš aby se jí zbavil, ještě obvolal místní nemocnice, jestli někoho Jonathanova popisu nepřijali.

Nic z toho se nepotvrdilo.

Mavis se nakonec vrátila domů, protože sousedka nemohla vnučku hlídat celou noc, ale přiměla seržanta, aby slíbil, že hned ráno někoho pošle na místo, kde syn naposled pracoval, jestli je vše v pořádku.

Když se blížila k domu, přidala do kroku v naději, že tam syna najde. Jistě se vrátil, zatímco byla pryč, bude se nejspíše omlouvat a ona mu pořádně vyhubuje.

Jenže on se nevrátil a nikdo o něm stále nevěděl.

Nebylo divu, že Mavis tu noc nezamhouřila oka.

Vstala za svítání a pak bezmocně, vyčerpaně posedávala v kuchyni. Ruce měla jako led, přestože svírala šálek horkého čaje. Pak zaslechla klepání na dveře.

S námahou vstala a vlekla se na chodbu. Skrze pískované sklo ve vchodových dveřích zahlédla hrozivě velkou siluetu. Když otevřela, spatřila policistu se strnulým výrazem ve tváři.

Teprve v tu chvíli se dala do pláče.

Sir Marcus Deering si to ráno zvesela pohvizdoval a vydatně posnídal. Všichni v domě měli slavnostní náladu a tvářili se téměř provinile, že si dělali takové starosti.

Anthony už zase vyrazil ven na svém milovaném koni, protože se měl brzy vrátit do Londýna a chtěl ještě využít slušného, i když chladného počasí.

O půl desáté se Marcus usadil v pracovně a probíral se ranní poštou. Žádnou obálku nadepsanou zeleným inkoustem neviděl, a kdyby ano, hodil by ji neotevřenou do koše. Tenhle anonym už svoje náboje vystřílel, a rozhodně se netrefil. Marcus se nenechá znovu vystrašit a nebude se bláhově trápit nějakou „správnou věcí“.

Když mu na stole zazvonil telefon, bezděčně se po něm natáhl. Sekretářka mu sdělila, že volá nějaká žena, která nechce prozradit jméno, ale tvrdí, že je to naléhavé.

„Aha?“ zamračil se Marcus. „Tak to je divné.“ Přes den mu telefonovali jen jiní obchodníci nebo jejich sekretářky, ale nikdo, kdo by se hned nepředstavil. „No tak ji spojte.“

„Ano, pane.“ Po krátké odmlce a pípnutí zaslechl nesmělý, plačtivý hlas.

Chvilí mu trvalo, než poznal, kdo volá, pak se polekaně zadíval na zavřené dveře. „Říkal jsem ti, že mi sem nikdy nemáš telefonovat,“ zasyčel rozzlobeně a prudce vstal. „Kdyby moje žena...“

Jenže ten hlas ho svou naléhavostí umlčel, což se nikdy dřív nestalo. A jak mu postupně docházelo, co se dověděl, všechn vztek i barva z jeho tváře se vytratily, až roztřesený dosedl na židli a bojoval s potřebou zvracet.

Na stanici St Aldates se inspektor Jennings vážně zadíval do tváří svých podřízených.

„Opakuju: Tohle je vyšetřování vraždy. Včera někdo brutálně zavraždil Jonathana McGillicuddyho, když mu velkou silou rozbil hlavu jeho vlastní lopatou.“

Pokračoval informacemi o oběti, o jeho práci v zahradě u domu, jehož majitelé nebyli přítomni, o tom, jak nedorazil domů a jak matka nahlásila, že syna pohřešuje. Sdělil jim, že druhý den ráno objevil jeho tělo konstábl z Kidlingtonu, který reagoval na výzvu seržanta ze služebny v Cowley.

„Našel ho ležet uprostřed toho sadu,“ uzavřel Jennings ztěžka. „Očividně tam kácel nějaké starší stromy. Podle koronera byl mrtvý nejméně dvanáct, možná i patnáct hodin. Není si jistý. Předběžná příčina smrti je úder velkou silou do hlavy – což ale s jistotou potvrdí až po pitvě.“

Trudy spolu s ostatními pozorně naslouchala a cítila, že jí vyschlo v hrdle. Nestávalo se často, aby se dostali k vyšetřování vraždy, a tak chladnokrevné násilí nebylo běžné. I kolegové se zdáli podobně napjatí.

Ubohá matka, pomyslela si Trudy a ztěžka polkla.

„Kluk, který panu McGillicuddymu občas pomáhal, měl ten den domluvenou práci ve skladišti v Bicesteru. Jeho alibi je už potvrzené. Podle paní McGillicuddyové syn neměl nepřátele, nebyl to alkoholik ani potíživista, spíš zodpovědný a respektovaný otec. Ovdověl už velmi mladý, staral se o dcerku a celý život žil v domě své matky. My ho v záznamech rozhodně nemáme,“ dodal inspektor. „Ale jsme na začátku. Někdo musel mít důvod

ho zabít. A ten se pokusíme najít. Jelikož vrah použil jako smrtící nástroj lopatu oběti, je možné, že šlo o unáhlený, nepřipravený čin. Doktor potvrdil, že dostal velkou ránu zezadu do hlavy a pak několik dalších, když ležel na zemi. Teď se tedy rozdělíte do skupin a zjistíte o oběti co nejvíc. Matka tvrdí, že o žádné přítelkyni neví,“ inspektor se pousmál, „ale to neznamená, že neexistovala. Syn si mohl svoje romantické vztahy nechávat pro sebe.“

Inspektor pokrčil rameny. „Musíme zjistit co nejvíc o jeho financích. Byl to v podstatě nájemný zahradník, takže neměl velké režijní náklady a příjmy by se měly dát snadno ověřit. Ale nezadlužil se třeba, nebyl to hazardní hráč a podobně? To je třeba ověřit.“

Pak je tu jeho matka. Jistě, za daných okolností ji sotva můžeme považovat za podezřelou, rodinné vztahy jsou ale někdy složité. Je také nutné obejít oblast, kde byl zabit, dům od domu. Podle konstábla, co ho našel, je to tam bohužel rozlehlé a dost prázdné. Včera bylo navíc chladno a vlhko, mnoho lidí se tedy nejspíš venku nevyskytovalo, ale to je nutné potvrdit. Třeba někdo přece jen zahlédl dodávku oběti anebo nějaký jiný vůz. Pokud ano, je třeba majitele těch aut najít a prověřit. Ptejte se, jestli někdo nezaslechl zvýšené hlasy nebo křik, jestli někdo nezahlédl, že by se tam potuloval někdo cizí. Musíme si promluvit s každým, kdo se tam objevil – s pošťáky, řemeslníky nebo hosty. Nechodí v tomhle týdnu někdo vybírat nájemné nebo sázky na fotbalové zápasy? Je potřeba zjistit všechno, co se v té ulici včera mohlo odehrát.“

„Pane...“ Objevil se mladý konstábl a podal inspektorovi vzkaz od policisty, co měl službu na příjmu. Jennings si ho přečetl, stiskl rty a pak kývl na seržanta. „Zatím pokračujte, O’Grady, budu tu hned.“

„Ano, pane.“

Inspektor Jennings se ale jistou dobu nevrátil.

Když se dověděl, že se na stanici dostavil pan Deering a chce s ním mluvit, měl v plánu to vyřídit co nejrychleji. Vyhověl by nadřízeným a věnoval se tomu muži co nejdvořileji, kdyby byl na stanici klid, teď ale řešili ohavnou vraždu a neměl čas obchodníka příliš chlácholit. Zvlášť když se hrozby z těch anonymních dopisů nepotvrdily.

Pak ale vstoupil do kanceláře a už první Deeringova věta ho dokonale uzemnila.

Sir Marcus seděl na židli před psacím stolem, působil ztrhaně a ruce se mu nekontrolovaně chvěly.

„Spletli jsme se, inspektore. Oni mého syna přece jen zabili,“ vypravil ze sebe ztěžka.

Detektiv inspektor Jennings překvapeně zamrkal a tiše dosedl na svoji židli. Další vražda tak brzy po té včerejší? Na to by ale potřeboval mnohem víc lidí, napadlo ho.

„Jak k tomu došlo?“ ozval se. „Bylo mi řečeno, že se včera nic nepříhodovalo. Kdy byl pan Deering napaden? Jste si jistý...“

„Anthony je v pořádku.“ Marcus ihned zarazil příval otázek, a tak na něj inspektor chvíli zíral s pootevřenou pusou. Starší muž ale klopil hlavu, jako by se policistovi bál podívat do očí. „Jde o to, Jenningsi, že jsem kdysi v mládí měl... ehm, rád jednu zdejší dívku, slušnou a velmi pěknou, jenže poněkud... ehm... níž na společenském žebříčku, jak bych tak řekl. Velmi příjemné a slušné děvče, jenže když otěhotněla, můj otec... No, řekněme, že můj a její otec uzavřeli dohodu.“

„Ach tak,“ reagoval Jennings krátce. Tohle sdělení ho sice trochu šokovalo, soudit se však neodvažoval. „A tahle místní dívka, počítám, pak porodila chlapce...“

„Ano, to je... to byl můj syn. Bylo mu třicet let.“

Inspektoru Jenningsovi přeběhl mráz po zádech. „Ta žena, pane, a váš syn...“

„Jmenuje... *jmenoval* se Jonathan McGillicuddy,“ odpověděl sir Marcus. „A jeho matka Mavis. Nechala si přirozeně dívčí jméno, ale lidé v okolí si asi myslí, že je to jméno druhé. Ech, aspoň se tím zabránilo pomlouvám.“

„Už chápu,“ odvětil Jennings ztěžka. „A tenhle syn o vás věděl?“

„Ach to ne,“ zděsil se Marcus. „Mavis mu řekla, že jeho otec zemřel při nehodě ještě dřív, než se stihli vzít. Na tom totiž trval můj otec.“

„Rozumím,“ řekl Jennings a opravdu mu mnohé došlo. Mavis McGillicuddyová jistě dostávala nějaké odškodné, aby o syna mohla pečovat, ale za podmínky, že ani jeden z nich rodinu Deeringových veřejně nezostudí.

„Dnes ráno mi Mavis volala a řekla, že... řekla...“ Marcus nebyl schopen to vyslovit.

„Tuším, co vám řekla, pane,“ dodal inspektor pochmurně.

„Můj... syn. Jonathan.“ Obchodník konečně zvedl hlavu a zadíval se Jenningsovi zpřímá do očí. „On zemřel včera v pravé poledne, že?“ vypravil ze sebe, co měl na srdci.

„To zatím nevím, pane,“ musel připustit Jennings. Bylo mu ale jasné, že to do časového rámce, co určil koroner, zapadá.

Marcus ztěžka polkl, zvedl ruce a zakryl si tvář. „Když se včera nic nestalo, tolik se nám ulevilo. Doufal jsem, že je ta noční můra pryč, jenže není. Tohle je teprve začátek, vidíte?“ Jeho hlas byl přidušený dlaněmi i zoufalstvím. „V dopisech stálo, že zabije mého syna, a on to udělal!“

Jennings pootevřel ústa, ale netušil, jak na to reagovat. Náhle bylo jasné, že v poledne předešlého dne chránili nesprávnou osobu, a nechtěl vidět reakci svých nadřízených, až se to dovědí. Nebylo také pochyb, že kdyby Marcus hned přiznal, že má ještě jednoho syna, nemusel teď dotyčný ležet v městské márnici. Tuhle krutou pravdu teď ale raději nevyslovil.

„Musíte ho dopadnout,“ dodal Deering po chvíli. „Musíte ho chytit a zastavit, nebo i Anthony...“ Hlas se mu znovu zlomil, a tak jen bezmocně kroutil hlavou, neschopný tu myšlenku vyslovit. Jennings už si samozřejmě zbytek domyslel.

Pokud byl onen anonym schopen zabít jednou, udělá to klidně znova.

„Sire Marcusi, zeptám se ještě jednou. Opravdu netušíte, o co tomu člověku jde? Co má být ta ‚správná věc‘, kterou jste neudělal?“

Marcus zavrtěl hlavou. V tu chvíli na něj byl zoufalý pohled. Neoholený, bledý, rozechvělý muž se vůbec nepodobal sebevědomému obchodníkovi, s nímž se inspektor setkal před několika dny. „Nevím!“ zaúpěl. „Ledaže... Je tu jen jediná věc, která přichází v úvahu, ale nedává to smysl. Vážně nedává...“

„Potřebuju vědět o všem, co by mohlo mít nějaký význam,“ zdůraznil Jennings s vážným výrazem ve tváři.

A tak mu zlomený Deering vyprávěl o tom velkém ohni.